

Bölüm 1

Mavi Cam Şişe

Sky her zamanki gibi çiçek kokularıyla uyandı. Fakat kokular bu kez daha da keskindi. Demek ki annesi uyanmış ve şişelerin kapaklarını açmıştı. Bu iyiye işaretti; belki annesi bugün çalışabilecek gibi hissediyordu kendini.

Kedisi Remedy'yi ayaklarının üzerinden hafifçe iterek –bu da iyiye işaretti, kedinin karnının tok olduğu anlamına geliyordu– mutfağa doğru gitti. Annesi mutfakta kahve makinesine kahve koyuyordu. Yanakları sanki heyecandan hafifçe kızarmıştı. Mutlu görünüyordu.

Yanına gidip sarılarak, “Günaydın anne,” dedi.

“Günaydın canım,” dedi annesi, içten bir gülümsemeyle.

“Neden beni uyandırmadın? Saat geç olmuş.”

“Saat daha yedi buçuk Sky.”

“Eh, geç olmuş işte,” dedi Sky esneyerek. “Okuldan önce yıkamam gereken bir şeyler vardı.”

“Onları makineye koydum bile,” diye gururla karşılık verdi annesi, kahvenin üzerine sıcak suyu ekleyerek. Sonra sanki ruh hali aniden değişiverdi. Masaya oturdu. “Senin yaşında bir çocuğun ev işleri için endişelenmesi doğru değil,” dedi. Annesinin gözlerinde birazdan birikecek olan yaşlarını şimdiden görebiliyordu Sky.

Annesinin dikkatini başka bir şeye çekmek için çabalararak, “Hadi ama, yine başlamayalım,” dedi. “Kahvaltıda ne var? Açlıktan ölüyorum.”

Günün ilk saatlerinde, ‘birbirimizden başka kimsemiz yok’ şeklinde gelişen o kasvetli sahneyi yaşamak istemiyordu. Annesinin hastalığı konusunda elinden bir şey gelmiyordu. O kadar çabuk değişkenlik gösteren bir hastalığı ki, bazı günler, tıpkı bugün olduğu gibi tamamen normal görünürdü. Bazı günlerse yatağından hiç çıkamaz, banyoya bile gidemezdi. Tabii bu da annesinin çok özel ihtiyaçlarını gidermesi için Sky’ın ona yardım etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Sky annesine bakmaktan kesinlikle hiç gocunmuyordu; evet, birbirlerinden başka kimselerinin olmadığı bir gerçektir. Sky’ın babası, CD’lerin kapaklarında ve konser afişlerinde görünmenin dışında hiçbir zaman ortalıkta değildi. 80’lerin ünlü zenci rock şarkıcısı Rainbow Warrior, güzel ve utangaç Rosalind Meadows’a bir geceliğine ilgi duymuş ve o bir gecede ne olduysa olmuştu.

Rosalind hamile olduğunu öğrendiği zaman, onu Warrior'ın konserine sürüklemiş olan en yakın arkadaşı Laura, kürtaj yaptırmasını önermişti. Fakat Rosalind bunun düşüncesine bile katlanamamıştı. Üniversiteyi bırakmış ve annesiyle babasının öfkesini cesurca göğüslemek üzere evine dönmüştü.

Rosalind'in ailesi, koyu birer Plymouth dindar olmasına rağmen, durumu anlayışla karşılamış, hatta bebeğin kahverengi kestane renginde olmasına bile bir şey dememişlerdi (Rosalind bebeğin babasının kim olduğu hakkında tek kelime bile etmemişti).

Fakat Sky on sekiz aylık olduğunda, Rosalind'in ailesi, açık tenli bir sarışının kahverengi bir bebekle, Devon gibi sessiz sakin bir kasabada fazlasıyla dikkat çekeceğini söylemiş, daha az dikkat çekeceği Londra'ya taşınmasını önermişlerdi. İnsanların gereksiz yere dikkat çekmemeleri gerektiği görüşü, Rosalind'in ailesi için on birinci emrin gereklerinden biriydi.

Rosalind böylece, çantasını toplamış, bebeğini de yanına alarak, Islington'da bir dairenin depozitosu ve aromaterapi diplomasının dışında hiçbir şeyi olmadan Londra'ya gitmişti. En büyük tesellisi Laura'nın da Londra'da olmasıydı. Laura, Londra'da bir milletvekilinin sekreteri olarak çalışıyordu. Rosalind akşamları müşterilerine aromaterapi uygularken Laura, Sky'a bebek bakıcılığı yapabilecekti.

“Ne de olsa,” dedi Laura, Sky'ı acemice kucağında sallayarak, “Ben seni Bristol'daki o konsere götürmemiş olsaydım, bu bebek şimdi burada olmayacaktı.” Laura'nın diğer

önerisini de kabul etmiş olsaydı Sky'ın yine burada olmayacağından söz etmedi Rosalind.

Sky iki yaşına gelince Rosalind, Rainbow Warrior'a bir mektup yazdı. Mektupta ona nasıl hitap edeceğini bilememiş ve bu yüzden kendini aptal gibi hissetmişti.

Sevgili Rainbow,

Beni hatırladığını sanmıyorum. 1987'de Bristol'da verdiğin konsere gelmiştim. Oğlun Sky bugün iki yaşına girdi. Senden herhangi bir isteğim yok. Yalnızca oğlunun varlığından haberin olması gerektiğini ve eğer onunla bağlantıya geçmek istersen adresinin bu olduğunu söylemek istedim. Mektuba birkaç hafta önce çekilmiş bir fotoğrafını ilaştırıyorum.

Rosalind bir an için tereddüt etti. Acaba 'sevgilerimle' mi diyerek bitirmeliydi? Aslında oldukça yaygın kullanılan ve pek bir anlamı olmayan bir sözcüktü, ama yine de Rainbow'un yanlış bir fikre kapılmasını istemezdi. Bu yüzden 'saygılarımla, Rosalind Meadows' diye bitirdi. Mektubu Warrior'ın menajerine gönderdi ve zarfın üstüne 'kişiyе özel' ve 'acele' diye yazdı. Fakat Rainbow'un menajeri bunu dikkate almadı; kadınlar Warrior'a yazdıkları mektupların üstüne her zaman böyle şeyler eklerdi. Ve mektubun bir kadından geldiğine kuşku yoktu. Zarf çiçek kokuyordu.

En meşhur müşterisini görünce mektubu elinde sallayarak, "Hey, Colin," dedi, "Anlaşılan çilgin tohumlarını bir yerlere saçmışsın yine."

“Böyle laflar etme,” dedi şarkıcı sinirli bir şekilde. “Ayrıca özel mektuplarımı açma. Bunu daha kaç defa söylemek zorunda kalacağım?”

Gus Robinson, dört kıtaya ünü yayılmış olan muhteşem Rainbow Warrior’ın, Clapham Junction’daki belediye konutlarında Colin Peck olarak dünyaya geldiğini bilen bir avuç insandan biriydi.

Warrior zarfı kokladı, resmi bir tonla yazılmış olan kıscak mektubu okudu, fotoğrafa baktı ve gülümsedi. Bugüne kadar tanık olduğu, gözyaşları içinde yaşanan kavgalardan hiçbiri onu mektubun sonundaki ‘saygılarımla’ sözcüğü kadar etkilememiştir. Rosalind’i hatırlıyordu, evet. Öyle utangaç ve öyle âşık görünüyordu ki... Fotoğraftaki ufaklık da çok sevimliydi.

“O mektubu çerçeveletmelisin,” dedi Gus. “Kadının senden para istemediğine dair elinde bir delil olur.”

“Sen kendi işine bak,” dedi şarkıcı ve o gece mektuba bir yanıt yazdı. Kendini pek iyi ifade edebildiği söylene- mezdi, ayrıca mektubu yazım hatalarıyla doluydu ama zarfın içine oldukça yüklü miktarda bir çek koydu. Bu parayı kolaylıkla verebilecek kadar zengindi.

Rosalind mektubu alınca çok şaşırıldı. Parayı geri göndermek istedi, ama Laura bunu yapmaması gerektiğini söyledi.

“Sonuçta bu durumdan ikiniz de sorumlusunuz, öyle değil mi?” dedi. “Ayrıca onun daha dikkatli olması gerekirdi. Senin gibi genç ve akılsız bir kızın o yaşta doğum kontrol hâpi kullanmayacağını düşünmesi gerekirdi.”

“Mektubunda Sky’ı görmek istemediğini söylüyor ama,” dedi Rosalind. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

“Daha iyi ya,” dedi Laura sertçe, “Parayı al, gerisine karışma.”

Sonunda Rosalind parayı kullanarak evin ipoteğini kaldırdı ve annesiyle babasına olan borcunu ödedi; bu paranın işine ne çok yaradığını inkâr edemezdi. Şarkıcıya bir mektup daha yazarak, oğlunun her doğum gününde bir fotoğrafını göndereceğini belirtti. Gus Robinson bu kez bu mektubu açmadı. Daha sonra senede bir defa gelecek olan diğer çiçek kokulu mektupları da bir daha asla açmayacaktı. Onları tek kelime bile etmeden en zengin müşterisi olan ünlü Rainbow’a teslim etti.

Rainbow Warrior üç kez evlenmişti ve sekiz çocuğu vardı. Fakat şarkıcının kendisi ve menajerinin dışında hiç kimse bu kahverengi tenli çocuktan ve sarışın annesinden haberdar değildi. Menajerle şarkıcı da birbirleriyle bu konu hakkında hiç konuşmadı.

Sky ve annesi de bu konudan hiç bahsetmiyordu. Sky olanları anlayabilecek bir yaşa geldiğinde annesi ona babasının *Hello!* dergisinde çıkan bir fotoğrafını gösterdi. Şarkıcı dördüncü eşiyle evlenmek üzereydi. Karısı, Kolombiyalı, uzun bacakları olan Loretta adında bir mankendi. Sky’ın ilkokul arkadaşlarının birçoğunun annesiyle babası ayrılmıştı. Bu yüzden Sky, uzun boylu, rasta saçlı şarkıcıyla yeni karısının fotoğraflarını görünce pek de rahatsızlık duymamıştı. O iki insanın bu hayatta Sky’la hiçbir ilgileri yokmuş gibi hissediyordu.

Rainbow Warrior da her sene, oğlunun kendisine gönderilen son fotoğraflarına bakarken tıpkı Sky gibi hissediyordu. Yine de bütün fotoğrafları saklıyordu. Sky annesinin babasına fotoğraf gönderdiğini bilmiyordu. On üç yaşına bastığı sıralarda Rosalind'le hemen hemen her gün kavga ettiği bir dönemden geçmişti. O zamanların birinde, bir keresinde annesini, babasının yanına kaçmakla ve bundan böyle onunla yaşamakla tehdit etmişti. Fakat Sky'ın bu öfkeli duyguları zamanla kaybolmuştu. Ondan kısa bir süre sonra da Rosalind hastalanmıştı.

Pratisyen hekim tarafından aylarca muayene edildikten sonra, hastane doktoru Rosalind'e KYS (kronik yorgunluk sendromu) teşhisi koymuş ve kendisini toparlamaya çalışmasını salık vermişti. Bu hastalığın tedavisi yoktu, yalnızca zaman ve istirahatla geçebilirdi. Teşhis konalı üç sene olmuştu ve Rosalind hâlâ bazı sabahlar yataktan kalkamıyordu. Bir sene sonra, Sky bütün cesaretini toplayıp kolları sıvadı ve annesine söylemeden, meşhur Rainbow Warrior'a bir mektup yazdı.

Sevgili Bay Warrior,

Ben sizin oğlunuzum ve annem için endişeleniyorum. Annem bir senedir hasta. Onun için çok iyi bir doktor gönderebilir misiniz? Bu arada hastalığının adı Kronik Yorgunluk Sendromu ve bunu kesinlikle uydurmuyor.

Saygılarımla,

Sky Meadows.

Mektubu Warrior'ın sahne alacağı barlardan birine gönderdi, ama ondan hiçbir yanıt alamadı. O olmadan da başımızın çaresine bakabiliriz, dedi kendi kendine. Kalbi kırılmıştı. “Bugüne kadar hep başardık, bundan sonra da başaracağız.”

“Papa öldüğü zaman, ben Dük İkinci Fabrizio olacağım,” demişti küçük prens, öğretmenine. O zaman altı yaşındaydı ve bu söylediği şey için güzel bir şaplak yemişti poposuna. Ölümün kötü bir şey olduğunu ilk kez böyle öğrenmişti, oysa o yalnızca dadısından duyduğu cümleyi tekrar ediyordu.

Artık yirmi üç yaşında olan uzun boylu, yakışıklı Prens Fabrizio, şimdi babasının sarayının camlı koridorundan yürürken, dersini gerçekten de çok iyi almış olduğunu hissediyordu. Duvarlar, di Chimicilerin portreleriyle doluydu; bazıları hâlâ hayattaydı, bazılarıysa ölmüştü. Bu ikinci gruba annesi Benedetta ve en küçük kardeşi Falco da dahildi. Birkaç ay önce çok acı bir olay Falco'yu onlardan alıp götürmüştü. Fabrizio uzun bir süre çocuğun portresinin karşısından ayrılmadı.

Bu portre Falco kaza geçirmeden önce yapılmıştı. Resimde Falco, başı gururla havada, dimdik ayakta duruyordu. Boynundaki dantel yakalığın ne kadar gösterişli olduğunun farkındaydı sanki. Elindeki kılıcın ucu hafifçe yere değiyordu; o zamanlar on bir yaşlarında olmalıydı.